

CAM/074/2016/1

**To Sweden
from ANC**

**Till Sverige
från ANC**

**To Sweden
from ANC**

**Till Sverige
från ANC**

Preface

By Oliver Tambo

Olof Palme was in the prime of life. On the 28 February 1986, in what can only be described as a senseless act of cold-blooded murder, he yielded his life to an assassin's bullet.

And the world mourned.

We who knew him and those who had but heard of him still mourn. The pain and anguish live on within us. Yet life must go on.

How does one make sense of Olof Palme's death?

We South Africans are accustomed to death. Brutalised by tyranny, we are learning that death has its own dignity. That has only become possible in the furnace of struggle which has taught us that the very act of dying has meaning if it is linked to a future — so that others may live. But Sweden knows this. So much of the world endured, resisted and survived Nazi tyranny.

There is more to life than the way one dies. It is the way one has lived one's life.

Olof Palme became a friend of the South African people. Sweden gave birth to him and the conscience of Sweden made him the friend he was to us.

Olof Palme was a man of peace. He took his lessons not only from Sweden's past but also from the anti-colonial struggles of peoples around the world to give shape to his quest for peace on the world stage.

How do we thread together his friendship to peoples struggling against colonialism, his abiding repugnance for apartheid and his mission for peace?

Whatever the peculiarities of our peoples, whatever the specifics of our struggles, there is an enduring

Förord

Av Oliver Tambo

Olof Palme stod på sitt livs höjdpunkt. Den 28 februari 1986 dog han av en mördares kulor, i vad som bara kan beskrivas som ett meningslöst och kallblodigt mord.

Och världen sörjde.

Vi som kände honom och de som blott hört talas om honom sörjer än. Smärtan och vandan lever vidare inom oss. Likväl måste livet gå vidare.

Hur skapar man någon mening med Olof Palmes död?

Vi sydafrikaner är vana vid döden. Under tyranners brutalitet har vi lärt att döden har sin egen värdighet. Den lärdomen vann vi ur kampens eld som också lärde oss att själva döden har en mening om den förbinds med framtiden — så att andra får leva. Men Sverige vet detta. En så stor del av världen utstod, motstod och överlevde nazismens tyranni.

Livet är mer än det sätt på vilket man dör. Det är det sätt på vilket man har levt.

Olof Palme blev en vän till det sydafrikanska folket. Sverige födde honom och det var Sveriges medvetenhet som gjorde honom till den vän han var för oss.

Olof Palme var en fredens man. Han tog lärdom inte enbart av Sveriges historia utan även av folkens antikoloniala kamp världen över då han gav form åt sitt fredsbudskap på världens scen.

Hur får vi hans frändskap med folkens kamp mot kolonialismen, hans bestående avsky inför apartheid och hans fredssträvan att gå ihop?

Vilka särdrag våra folk än må ha, vilken särprägel vår kamp än får, har livet ändå ett bestående tema: att

theme to life: that through our struggles we seek to realise the fullness of humanity that is the property of man.

Olof Palme strode along that path.

Lindiwe Mabuza is a South African who has given her life to the service of the South African struggle. She serves as Chief Representative in Sweden of the African National Congress and over the years has come to know many Swedes, not least, Olof and Lisbet Palme.

She is also a poet of no mean repute — a very South African poet, who often speaks of the agony and the anguish, and of the majesty and fortitude of our South African people in struggle.

I am greatly honoured to introduce these poems which she has dedicated to our departed friend and brother, Olof Palme.

Poetry has a special way of blending passion with truth. I like to think that the poems in this collection are a tribute not only to Olof Palme and his life — to the Swedish people, but also to the enduring bonds that bind our two peoples in our search for the realisation of man's humanity to man.

Oliver R Tambo

President, ANC

vi genom vår kamp söker uppnå den mänsklighetens
mognad som tillkommer människan.

Olof Palme följde den vägen.

Lindiwe Mabuza är en sydafrikan som har vikt sitt liv
åt den sydafrikanska kampen. Hon tjänstgör som
chefsrepresentant för ANC i Sverige och har genom
åren lärt känna många svenskar, inte minst Olof och
Lisbet Palme.

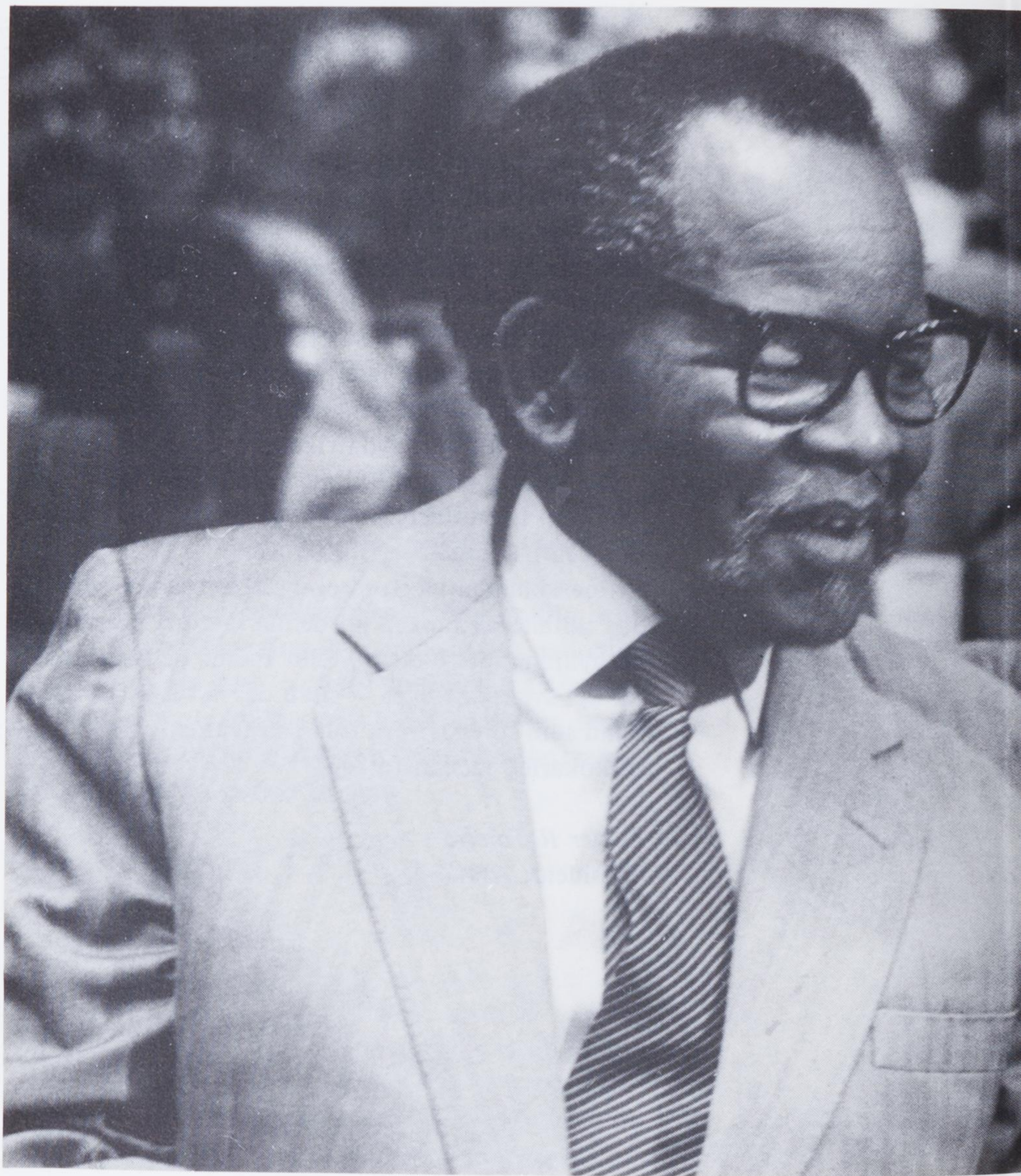
Hon är också poet av icke ringa anseende — en
mycket sydafrikansk poet som ofta talar om smärtan
och vandan och om den själsliga styrkan och stolta
hållningen hos vårt sydafrikanska folk i kamp.

Det är mig en stor ära att introducera dessa poem
som hon har tillägnat vårt bortgångne vän och bro-
der, Olof Palme.

Poesi blandar på ett säreget sätt lidelse och sanning.
Jag tilltalas av tanken att denna samling poem utgör
en hyllning inte blott till Olof Palme och hans liv —
till det svenska folket — utan också till de varaktiga
band som förenar våra folk i strävan att uppnå män-
niskokärlek mellan folken.

Oliver R Tambo

President, ANC



“If the rest of the world decides, that apartheid is to be abolished, the system will disappear.”
Olof Palme

The picture with Oliver Tambo and Olof Palme was taken at the “Swedish People’s Parliament against Apartheid” on 21 February 1986 in Stockholm.



”Om resten av världen bestämmer sig för att avskaffa apartheid så kommer apartheid att försvinna.”

Olof Palme

Bilden med Oliver Tambo och Olof Palme togs vid den ”Svenska folkrikdagen mot apartheid” den 21 februari 1986 i Stockholm.

Olof Palme

By Lindiwe Mabuza

I

I wanted to say
Today you know what we always know
I wanted to say
Take our hand
Feel our pulse when it's not easy
But your embrace was all around
Already saying with your eyes
Between you and us
Nothing will change
Sowing calm and solace

I wanted to say
We know this moment
This goodbye without end
I wanted to say something
But you were already there saying
But how do you take this every time
When once is too many

So you do remember those
Everyday blood-pools on Soweto dirt roads
You do remember
New-blood Solomon Mahlangu
Young-blood Benjamin Moloise
The Moroka three
Bullets piercing black flesh
The noose around soft necks
I wanted to say more

I wanted to say

Olof Palme

Av Lindiwe Mabuza

I

Jag ville säga
i dag vet ni det vi alltid vetat
jag ville säga
ta vår hand
känn vår puls när det är svårt
men er omfamning var redan där
och era ögon som sa
mellan er och oss
ska ingenting ändras
sådd av lugn och tröst

Jag ville säga
vi känner det här ögonblicket
detta farväl utan slut
jag ville säga något
men ni fanns redan där och sa
hur står ni ut varje gång
när en gång är för mycket

Så ni minns alltså
var dags blodpölar på Sowetos smutsiga vägar
ni minns alltså
Solomon Mahlangu's nya blod
Benjamin Moloises unga blod
de tre Morokas
kulor som tränger genom svart kött
snaran runt mjuka nackar
jag ville säga mer

Jag ville säga

Palme leaves you proud
Leaves the world torches
I wanted to command JUSTICE
I wanted to snatch EQUALITY
I wanted to cry FREEDOM
Then I wanted to sing PEACE
For this goodbye without end

I wanted to give you something
To swallow this horror
Just to say so loudly
In dumb-folded times
Our folded arms numberless dumbfounded
 manifold mean
We are deep inside your grief
It stings us more than words can tell
Because when the scroll unrolls
And those names are tolled, untold, but boldly
Written with his life his blood
Ask Vietnam Nicaragua Angola Mozambique
 Guinea-Bissau Zimbabwe
Ask ANC PLO SWAPO El Salvador
For answers in the golden name
Of this simple man — and —
They will say, singing they will want to say
The people live.

I wanted to say more
This
Today we know what we didn't know
We know what we must learn
From these comforting hands you extend

Today you wear this suffering
So serenely
Like that couple before the altar
Making their vows
For life to blossom
I just wanted to say thank you
For the son you gave our world.

As our soldiers present arms

Palme lämnar er stolta
lämnar världen facklor
jag ville beordra RÄTTVISA
jag ville slita åt mig JÄMLIKHET
jag ville vråla FRIHET
och jag ville sjunga FRED
över detta farväl utan slut

Jag ville ge er något
så ni skulle orka svälja fasan
bara genom att säga högt
i munkavletider
våra slutna famnar oräkneliga förstummade
 mångfaldiga betyder
att vi finns djupt inne i er sorg
det svider i oss mer än ord kan säga
för när historiens pergament rullas ut
och namnen förkunnas outtalade men djärvt
skrivna med hans liv hans blod
fråga då Vietnam Nicaragua Angola Moçambique
 Guinea-Bissau Zimbabwe
fråga ANC PLO SWAPO El Salvador
efter svaren i det gyllene namnet
av denne enkle man — och —
de ska säga, sjungande ska de vilja säga att
Folket lever.

Jag ville säga mer
det här
i dag vet vi vad vi inte visste
vi vet vad vi måste lära
av dessa tröstande händer ni sträcker ut

I dag bär ni lidandet
så fridfullt
likt paret framför altaret
när de avger löftet
att livet ska blomstra
jag ville bara säga tack
för sonen ni gav vår värld
Medan våra soldater bjuder vapen

To life — your (our) son
I want to say
PEACE in the tongues of our worlds, ringing the
changes, THANK YOU and PEACE

(March 1986)

II

When one ugly paw reached high
The other opening wide its hidden breast
Housing utter pitch
It drew closer
Its fangs spitting cruel laughter
Then crunched the bulb

But this song also cries to say
An arm reaches out a hand hold steady
One end of the gun, its throat and its heart are one
A bullet of death that reaches out and

The report is heard in a dynamite sound in the
breathless air

The light is out: the flower of futures
slaughtered

As if hottest equator suddenly
Envied Sweden's coming spring
Sped its fiercest arson-squad
Scorched earth olive and dove antediluvian

As if the Baltic sluiceways burst asunder
Annulling every blade
Silt saturating every patch
Swallowing up what a billion Battleship Wasas
couldn't

As if the iceage stalked every street
Glaciers glut seas

till livet — er (vår) son
vill jag säga
FRED med all världens tungor, förkunnande
förändringen, TACK och FRED

(Mars 1986)

II

Då en avskyvärd klo sträcktes fram
och den andra blottade det dolda hjärtat
yttersta mörkers näste
då kom den närmare
dess huggtänder spottade hänskratt
krossade sen glödlampan

Men denna sångs skri vill också säga
en arm sträcks fram en hand håller stadigt
en gevärsände vars hals och hjärta är ett
en dödsbula avlossas och

Knallen hörs i ett dynamiteko i den
andlösa luften

Ljuset har slocknat: framtidens blommor har
slaktats

Som om hetaste ekvatorn plötsligt
avundades Sveriges nalkande vår
drev på sin häftigaste mordbrandsskvadron
brände jord, oliv och duva förtorkade

Som om Östersjöns slussar hade brustit
tillintetgjort varje grässtrå
dränkt varenda teg
slukande vad en miljard Wasa-skepp inte skulle
orka svälja

Som om istiden trängde fram på varje gata
glaciärer mättade haven

And when the blue heavens
Kindly sped rescue shafts
Tar and soot settled over seagull egg end seed
The throats of the wind syncopated
One deafening dirge
That reverberated over petrified lakes rivers and
fountains

Sometimes when one man is killed a whole
world of being and becoming is seen to be
aborted.

(March 1986)

III

From all these salty streams
We must return
To a monument
Crying to be built
Afresh of flesh
Scalps soaring above this deluge
With the sharpest chisel
Sculpt boldly two brothers' contour
In tight embrace
Pulpable
Breathing
Each heart's pulse
Fused into one
Easing secrets into the tenderest love
Of Maluti rock paintings
Neatly hidden in Lummelunda Cave:
Carve it with pride
As though nature's model was timeless
While time itself stood still aflame
From such striking flint
Olof and Oliver
Celebrating
Exchanging
Two brothers
Tossing to freedom lovers around
Bouquets of care
With the bluest glint's laughter

och när den blå himlen
sände sina strålar till undsättning
täckte tjära och sot måsagg och frö
vindens stämmor synkoperades i
en bedövande sorgesång
som ekade över förstenade vattendrag och källor

Det händer att när en enda människa dödas
får en hel värld i vardande och blivande missfall
(Mars 1986)

III

Från alla dessa salta strömmar
måste vi återvända
till ett minnesmärke
som ropar på att byggas
ånyo av kött
skalper svävar ovan denna syndaflod
skulptera djärvt med den skarpaste
mejsel två bröders kontur
i omfamning
kött
andedräkt
varje hjärtslag
gemensamt
lyftande hemligheter till ömmaste kärlek
som i Malutis klippmålningar
omsorgsfullt gömda i Lummelundagrottan:
hugg fram det med stolthet
som om naturens modell var tidlös
medan själva tiden stod stilla antänd
av sådan gnistrande flinta
Olof och Oliver
lyckönskande
utbytande
två bröder
som till frihetsälskande människor
kastar omtankens fång
med skrattet ur den blåaste glimt

The brownest brazier's flash-back
Beams over shoulders
Whispering nearest to ear
"Rest and comfort soldier
Off-load from this scaffold
Trophies and hurdles
In this multiple double's game"
We must relive again
Olof and Oliver twinned
Bound for victory
Their hearts clasping
Shaking off the shallowness
Differences skin-deep
Those ulcerous distances conquered
Yes we must paint again
The same eyes that lit us radiant
On Folkriksdag
Burning ever young in use
Dressed in eloquence
Measuring the gory fabric of Apartheid
Again see images fleet
Flickering
Engulfing
Infecting as before
Eyes fueling victory torches
From Angola Mozambique to El Salvador
Sahara Zimbabwe Palestine South Africa
Namibia
Everywhere chasing dragons
Into bonfires of people's wrath
This human who sailed loaded ships to Nicaragua
Walked tall on Ronald Reagan's land mines
Here he stands before two eyes
Mellowed in the flourish
Of struggling autumns
Four eyes rippling softly in the waters of modesty
Releāsing songs of just peace
Relentlessly tending
Freedom carols
Brewed in all oceans
Yes we must rise again from this fall

blixten från den brunaste glödlampa
strålar över skuldror
en viskning närmast örat:
”vila och vederkvickelse soldat
lossa från denna byggnadsstomme
utmärkelser och hinder
i detta mångfaldiga dubbelspel”
vi måste åter uppleva
Olof och Oliver som ett
på väg mot seger
deras hjärtan förenade
slår bort ytligheter
skillnaden i skinn
övertinner de befläckade avstånden
ja, vi måste åter avbilda
samma ögon som fick oss att stråla
på Folkrikdagen
glödande evig ungdom
i vältalighets dräkt
då de mönstrade apartheids blodiga kläde
åter se bildfloden
flimrande
uppslukande
smittande som då
ögon som tänder segerns facklor
från Angola Moçambique till El Salvador
Sahara Zimbabwe Palestina Sydafrika
Namibia
överallt jagande drakar
in i folkets bål av vrede
denna varelse som seglade fullastade skepp till
Nicaragua
som stolt vandrade över Ronald Reagans landminor
här står han inför två ögon
som mognat i myllan
av höstars kamp
fyra ögon mjukt sköljda av anspråkslöshetens
vatten
väcker sånger om rättvis fred
oavlatligt vårdande
frihetens sånger

Mount the meandering length
The height of stupendous steeps
Erect domes cemented
With the salt of all our tears fears and loves
Let these hearts create immortal landmarks
Foundations dug deep
From Palme's own Savanna Gotland
Brick upon brick of People's will
Roofed to the heavens with rainbow hands
Paint them all the colour of the lamb's blood
This citizen of the world
This martyr for ravaged victims
This brother to Benjamin Moloise
To Nelson Mandela
To the thousands writhing their death pangs
To the rhythm of Apartheid's
Slaughter-house blues
Come do come
Let's fence our bonds with unbreakable knots
Of fisted hands
Entwined hearts in every country
Gird to descend once again
On all grim citadels of man-made deserts
Peopled by vampires vultures and other
Offsprings of storm-troopers
Please come one and all
With mother-hen's tenacity
At her dear threatened brood
Come together secure life
Together arrest
This present sorrow's blight avalanche
Build and rebuild people's palaces of peace
Though everready to ratify Freedom Charter
With our own red ink
The indelible fire
Of Palme's blood

(March 1986)

sjudna i alla oceaner
ja, vi måste resa oss igen från detta fall
och bestiga den slingrande vägen
höjden ovan överväldigande stup
upprätta domer förstärkta
med saltet från alla våra tårar, all vår
 rädsla och vår kärlek
låt dessa hjärtan skapa odödliga landmärken
med fundament ur djupet
av Palmes egen gotländska savann
sten på sten av folkets vilja
himmelstak lagt med regnbågshänder
måla allt i lammbloedets färg
denne världsmedborgare
denne martyr för plundrade offer
denne broder till Benjamin Moloise
till Nelson Mandela
till dessa tusental som vrider sig i dödsångest
till rytmen av apartheids
slakthusblues
kom, så kom
låt oss värna våra band med olösliga knutar
av knutna nävar
sammanflätade hjärtan i varje land
omgjordade för att åter nedstiga
till alla grymma citadell av människoskapta öknar
befolkade av vampyrer gamar och andra
stormtruppers avföda
så kom alla och en
med hönsammans trofasthet
mot hennes hotade avkomma
kom samman och säkra livet
hejda tillsammans
den nuvarande bedrövelsens förödande lavin
bygg och bygg åter folkets fredspalats
för att befästa Frihetens Urkund
med vårt eget röda bläck
den outplånliga elden
ur Palmes blod

(Mars 1986)

IV

When bullets steal a friend
Beyond the beyond
Knees lose their thread
Heads spin
Untellable degrees
Whirls riot our thoughts
Before we learn to walk inch by inch again
In words in deeds
And you pinch yourself hard
Bite your lip
Firmly grab your head
Replaying his last pain
Your impotence to bar the door
So there is no exit

How many times in our lives
Do we live with moments
Of irreversible crumble
Where at first fears freeze completely
Then steadily
Stealthily death escorts you
Into nightmare labyrinths
To watch the devil's parade and
The insistence from this scratched record
This piece that jams to screech
On madhouse blues
It is then that comradeship
Rains down chords
Deep down to the corner of detail and hope
Down where we discover the strength of weakness
And new cords form to bond the wobble
When silent letters surface
So that we shamelessly pour down some calm
In storms of our determined human tears
Though endurance plays havoc with all
We also learn
It is elastic
Like fine fibres of wills

IV

När kulor stjal en vän
bortom det bortersta
förlorar fötterna sina fästen
huvudet snurrar
osägbara grader
virvlar sliter sönder våra tankar
till dess vi lär oss gå centimeter för centimeter igen
i ord i handling
och du nyper dig hårt
biter din läpp
tar ett fast tag om ditt huvud
som spelar om hans sista smärta
vanmäktig att spärra dörren
för då finns ingen utväg

Hur ofta i våra liv
lever vi med ögonblick
då allting smulas sönder
då all skräck först stelnar
så steg för steg
eskorterar dig döden smygande
in i mardrömslabrynter
för att beskåda djävulens uppvisning och
så envetenheten från denna raspiga skiva
som allt gällare pressar ur sig
denna dårhusblues
det är då kamratskapen
låter strängar falla
djupt ner till enskildhetens och hoppets vrå
dit ner där vi upptäcker svaghetens kraft
och nya band knyts för att upprätthålla den
stapplande
då de tysta bokstäverna kommer till ytan
så att vi utan skam gjuter stillhet
i stormarna av vår beslutsamhets tårar
fastän uthålligheten ödelägger allt
lär vi också
att den är elastisk

Girding wounded loins and hearts
It has the power of mercury
The fire songs of early spring
Bringing back melodious greetings
From all tropics
All continents heirs to a life
All celebrants with his anthem
The world whole . . . alive now
International

(March 1986)

V

When mind and heart
Threaten to split
From invasions of new sensations
And you hunger for simple air
Then some foreign body
Forges its way up the narrow pipe, forces itself
In search of instant exits
Almost breaking the nerve

I see how solid stone rockets from bases of houses
Whirrs through the air, bullets, whizzes,
Shatters the skull or enters the heart — and the sky
is empty
Which we know to be somehow as instinct to our
blood
And the social body like phlegm, like bile

Remember this pain transcends colours and creed
Is a collective nightmare.

When awake we all dream waking up new
The mind a black page
Or at least with visions
of bicycle rides in Gotland
Or simple delights
Like berry-stained hands

lik viljans fina fibrer
som omsluter sårade länder och hjärtan
den har kvicksilvrets kraft
den tidiga vårens eldsånger
som bär välljudande hälsningar
från tropikerna
alla kontinenter arvtagare till ett liv
lovsjunger med denna hymn
 världen hel . . . levande nu
 International

(Mars 1986)

V

När själ och hjärta
hotar att skiljas åt
trängda av ständigt nya upplevelser
och du hungrar efter vanlig luft
det är då som en okänd kropp
smider sig upp genom det trånga röret, tvingar sig
söker efter omedelbara utgångar
spränger sig fram

Jag ser hur massiva raketer av sten av husgrunder
snurrar genom luften, kulor, granater
splittrar skallen eller tränger in i hjärtat — och
 himlen är tom
och vi vet att det på något sätt är vårt blod
och samhällskroppen lik slem, lik galla

Minns att denna smärta bortom färg och tro
är en kollektiv mardröm

När vakna vi alla drömmer om uppvaknande
tankarna en svart sida
eller åtminstone med visioner
om cykelturer på Gotland
eller enkla fröjder
som bärfläckade händer

In the lushness of Västra Skogen
Where the azure sky peeps hypnotically
Through the freshness of evergreens
But you wake up
Pinch your skin for contact
Begging for a pronouncement
Saying this fantasy's stench
Was cooked-up and slowly simmered
In some mad magician's trick-chamber

Even then yet we wake up to the jarring sounds
Where the ordinary and familiar
Sneer and jeer from the house of pain
And the hell of wicked silence
But the tape squeaks madly
Battling dreams to command tomorrow in
When this swelling will have mended a bit
If we can telescope beyond
This funereal smoke
That wants to devastate



i Västra Skogens frodighet
där azurhimlen kikar hypnotiskt
genom friska bladverk
men du vaknar
nyper skinnet för kontakt
bönfaller om en förklaring
att den här stanken är på låtsas
att den kokats ihop och sakta sjudit
i någon galen magikers trollkammare

Men också då vaknar vi upp till de skärande ljuden
av det vardagligt välbekantas
sarkasm över ett hus i smärta
och det helvete som är ondskans tystnad
men bandet gnäller om samma vansinne
i närkamp med drömmar som åkallar morgondagen
när den här svulsten har läkt en del
om vi kan se bortom
där här begravningsröken
som vill ödelägga

That says

The forest of love is entirely wintered, forever . . .
deserted

Yet there is deliverance

Redemption in our common endurance

We are all stripped naked

Like deadly innocence

Thus we are not afraid

To walk these streets

Because our nakedness is so lustless, familiar, a
lustre

Almost completely altruistic

Because especially during screaming silences

It bundles us tight this strange blanket

So preciously vulnerable

As it protects

Our mean skin reaches out, protects our human

Being, pours out our passion, our pathos, our
charity and

It contracts:

We are all smeared in the mud of his death

So we want to savour and save

The rich ingredients

That make martyrs everlasting

While time blunts the sharp angles

In these passionate designs

Produced in anti-people board-rooms

We have discovered those plans

We must recover the pines the cones and the
berries

In passionate peace.

(March 1986)

som säger
att kärlekens skog är fullkomligt invintrad, för
alltid . . . övergiven

likväl finns befrielse
frigörelse genom vårt gemensamma lidande
vi är alla avklädda
likt dödlig oskuld
så vi är inte rädda
att vandra dessa gator
för vår nakenhet är så naturlig, välbekant, ett
skimmer
nästan helt altruistisk
ty i gälla tystnader i synnerhet
är det ett tätt skydd, det här märkliga klädet
så preciöst sårbart
då det beskyddar

Vår enkla hud sträcker sig, skyddar vår mänskliga
varelse, svettas ut vår passion, vårt patos, vår
barmhärtighet och
drar ihop sig:

Vi är alla insmorda i leran av hans död
så vi vill smaka och bevara
de rika beståndsdelar
som gör martyrer eviga
allt medan tiden avtrubbar de vassa kanterna
i dessa driftiga formgivningar
framställda i anti-människors styrelserum

Vi har avslöjat planerna

Vi måste återvinna tallarna, granarna och bären
i lidelsefull fred

(Mars 1986)

VI

“Sweden stands as a brilliant landmark on
the map of our struggle.”

(Oliver Tambo 1979)

These are fountains and springs
Never visited before
Never planned such vacation
For greedy pain's leisurely tours
Where the nation's heart heaves
The loneliness of millions
Bound inseparable at this hour
Holding hands
As he found the lowly world's
Wherever eyes are inscribed as today
With such stubborn scarlet
Because icicles that only yesterday
Hung in finest glass
Now stream around every hearth

When rare crystal drops
On cold concrete slabs
Facets stare you daringly silent
Their intense searchlights
Eye with the stillness
Of centuries this
Harvest of sorrow

Yet there must be life
Whispering wishes issuing
From this global hush

(March 1986)

VI

”Sverige står som ett lysande landmärke
på kartan för vår kamp.”

(Oliver Tambo 1979)

Detta är de källor
jag inte visste fanns
planerade aldrig någon semester
för en saktmodig resa i smärtans omättlighet
där nationens hjärta häver sig
ensamhet delad av miljoner
oskiljaktiga denna timme
hand i hand
när han nådde de anspråkslösa världarna
varhelst ögon etsas, som i dag
med sådant envetet scharlakansrött
istappar som så sent som i går
hängde i finaste glas
strömmar nu runt varje hård

När sällsynt kristall droppar
på kalla betongplattor
stirrar fasetter på dig med djärv tystnad
deras ihärdiga sökarljus
åser med seklers
stillhet denna
sorgens skördetid

Ändå måste det bli liv
viskande önskningar, som härrör
ur denna globala tystnad

(Mars 1986)

VII

We all need heart-surgery today
The same fluid acrid sensation
Burns even the slabs with anguish
Even those soles tried in other climes weep
Old men let tears stream unabashedly
The underground is gripped sullen
Where winged death scouts unmuted souls
To gag
Mapping its grim geography
Over each face each heart scratched raw
All these eyes blue green brown hazel
All dressed in this blood-shot uniform

The underground of commerce can cry
The industrial traffic of humans will cry
Unashamedly
As it does in this city,
As it may in the place of blood
Which is our old well worn world with its streets
of pity
Seeing one man who held in the palms of his hands
the palm of peace
And the round world's growing dream, seeing
Such a one man die.

(March 1986)

VIII

No one wants to be alone
Not from fear of the murderer still at large
Neither that of cowards
Nor death's roving massiveness
But from emptying pain so sharp
Yet simultaneously numb
So faceless though it stares all squarely

VII

Vi behöver alla en hjärtoperation i dag
samma flytande bitterhet
fräter också gatstenarna med ångest
även sulor som trampat andra klimat gråter
gamla män låter tårar strömma utan blygsel
dysterheten greppar tunnelbanan
där bevingad död övervakar oförsagda själers
förstumning
ritar ut sin dystra karta
över vart naket ristat ansikte vart hjärta
alla dessa ögon blå gröna bruna hasselnötsbruna
alla svepta i denna skotthålsblodiga uniform

Underjordens handlare kan gråta
den industriella människotrafiken ska gråta
utan skam
som den gör i denna stad,
som den gör där blod fläckas
den är vår gamla slitna värld med dessa ömkliga
gator
då den såg en man som i handflatorna höll fredens
palm
och den runda jordens växande dröm, då den ser
en sådan man dö

(Mars 1986)

VIII

Ingen vill vara ensam
inte av rädsla för mördaren ännu på fri fot
inte heller av feghet
eller rädsla för dödens kringflackande kraft
utan för urholkande smärta så skarp
fast ändå stum
ansiktslös fast den stirrar så stint

Behind that silent veil
Thus we hanker for friends or
Heart surgeons to hack out the troubled spot
If there's still some unscathed centimeter

(March 1986)

IX

Mark this sore spot
Where humble spring poured out
A profusion of rare gems
Now red roses sprout everyday
And tongues of fire rebuke death
Across the world
Strangers and country folk alike
Drink sustenance from this grail
For meandering routes across
Those fields to harvest enriched by life-giving
gold-buds
In the brilliance of deeds
As all colours in all loving nations
Though limp
Tie interlaced concords
For John Brown's soul goes marching on
Hand in hand with Joe Hill
Who never died from any bullet:
No narrow hole can contain
Nor magnificent tombstone arrest
Just giants born February 28, 1986
Launched eternally
In one colourblind heart
As vast as motherworld
As they grow aloft
In the desert life green shading blades of leaves of
palms

(March 1986)

bakom den där tysta slöjan
så famlar vi efter vänner eller
hjärtkirurger som kan karva ut det onda
om det fortfarande återstår någon oskadd
centimeter

(Mars 1986)

IX

Märk detta ömma ställe
där ur ödmjuk källa rann
ett överflöd av ädla stenar
nu spirar rosor var dag
och eldtungor tillrättavisar döden
världen över
dricker både främlingar och landsmän
näring ur denna Graalskalk
inför den slingrande färden över
fälten till skördar rika av livgivande gyllenax
i glansen från stordåd
då alla färger i alla kärleksfulla nationer
om också tärda
tvinnar endräktens band
ty John Browns själ vandrar än
hand i hand med Joe Hill
som aldrig dog av någon kula:
inget storslaget gravmonument kan hindra
ingen trång håla hålla kvar
rättvisans jättar födda 28 februari 1986
för evigt slungade
i ett färgblint hjärta
så stort som moderlivet
då de växer högt
i öknen liv, gröna skuggande strån av blad från
palm

(Mars 1986)

X

Today we arrived together
At this desolate country called death
Where lawless darts
Hit our hearts so wildly
With madness of speed
In a strange way so close
So unfamiliar this gash
Though everyday we live with Apartheid deaths

There were no longer boundaries here
To constrain
To detain
In this strangely wide terrain —
Though customs, heartache pleaded vainly
For re-entry of tears
Tears of pain
Tearing back to their spring
Wishing the ghastly deed undone — the ghosts of
deserting

We all become subjects of this master
So fierce so harsh so foreign
Yet so much beauty in our love, so much is it one
heart
Our one beat of beauty, rhythm our very softness,
organ, oneness, doves nesting
Till we become free
So free in this struggle
So carefree about these salt lakes

We entered this country
Where there was no colour-bar
All continents all ages
Discovered in a bullet flash
How we must relearn some steps
Children mothering mothers
Tears down unpainted eyes and cheeks
Comforter and comforted . . .

X

I dag anlände vi tillsammans
till detta öde land kallat död
där laglösa kastspjut
träffar våra hjärtan så rasande
av fartens dårskap
så egendomligt nära
så obekant detta öppna sår
fast vi varje dag lever med apartheids dödar

Det finns inte längre några gränser här
för att avskärma
för att hålla kvar
i denna märkligt vida terräng —
fastän vanan, hjärtats sår förgäves bönföll
tårarna om återgång
tårar av smärta
störtande tillbaka till sin källa
i önskan att göra det ohyggliga dådet ogjort —
övergivenhetens spöken

Vi blir alla underkastade denna makt
så obändig så kärv så främmande
och ändå så mycket skönhet i vår kärlek, så
mycket ett enda hjärta
ett enda slag för kärlek, rytm själva vår mjukhet,
enhet, likt duvor när de bygger bo
tills vi blir fria
så fria i denna kamp
så sorglösa inför dessa salta sjöar

Vi kom in i det här landet
där inga färgsrank fanns
alla kontinenter alla åldrar
upptäckte i en kulblix
hur vi måste lära om några steg
barn tog hand om mödrar
tårar i omålade ögon och på kinder

Clutched in one embrace sobbing
Vows to make the sun shine again
Just as he did for so many
Many very many grow much
Quite suddenly though

Everywhere in Stockholm
In every hotel every restaurant
The whole world dressed in black
In this sombre
Very verdant country

All thoughts all languages written
In all flowers
Red mountains of roses

Oh yes sometimes I too feel
Like a motherless child
When such a friend goes
When such a heart
Such a visionary is still
Especially the going
Especially the stillness

(March 1986)

XI

Though as we know the years blow into their
winters of snow
In you we see how generations grow beyond a
blind recurrence
and the bland wind of empire
Into and deep withing the songs of cone
Now you are gone into and are one
With the breadth and bread and the breath of time
We greet you:

Your have achieved the suburbs

tröstare och tröstad . .
hållna i en famn snyftande
löften för att få solen att skina igen

Många väldigt många växer mycket
så plötsligt

Överallt i Stockholm
på varje hotell varje restaurang
hela världen klädd i svart
i detta dystra
så grönskande land
alla tankar alla språk skrivna
i alla blommor
röda berg av rosor

Åh, ibland känner också jag mig
som ett moderlöst barn
när en sådan vän går
när ett sådant hjärta
en sådan visionär är stilla
särskilt när han går
— särskilt stillheten

(Mars 1986)

XI

Fastän vi vet att åren försvinner in i sina snövintrar
ser vi i dig generationer växa bortom blind
upprepning
och imperiets blida vind
ända djupt inuti granens sånger
nu är du borta ini och ett
med vidden brödet och tidens andedräkt
vi hälsar dig:

Du har nått förorterna
tomhetens utkanter bland buskar

The outskirts of emptiness between bush
And stones, the forests of fir, the fires of factory
You have achieved the seas and stream, and the
streets —
You have laboured for peace, you have been
Pensive, you have seen
Vistas, you have been . . .

Now you are gone
And you are now
And tomorrow.

Vast and full
Deserts of snow
Violent for the quiet
Fulfilment of peoplehood.

You face the universe of a clock
Your words, whispered, hurled all
The world back into the space of
A child's mouth on a nursing breast

On the stone the fir
In the stone the fern;
In the house, light and fire
In each room its own furniture!

(August 1986)

och stenar, barrskogarna, fabrikseldarna,
du har nått haven och strömmarna, och gatorna —
du har slitit för fred, du har varit
tankfull, du har sett
öppningar, du har varit . . .

Nu är du borta
och du är nu
och i morgon

Vidsträckta och fyllda
snöökningar
våldsamma i namn av
folkets tysta fullbordan

Ditt ansikte en klockas universum
dina ord, framvisade, slungade hela
världen tillbaka in i rymden
av en barnamun mot ett ammande bröst

På stenen barrträdet
i stenen ormbunken;
i huset, ljus, och eld
I vart rum dess egna möbler!

(Augusti 1986)

Denna bok är utgiven av Socialdemokraterna.
Översättningar: Eva Sundsgård.
Foton: Mats Åsman och Kai Rehn.
Grafisk utformning: Gösta Ohlsson.
Tryck: Tryckeri AB Småland, Jönköping, 1987.
ISBN 91-532-0230-9.

This booklet is published by the Swedish Social
Democratic Party.
Translations: Eva Sundsgård.
Photo: Mats Åsman and Kai Rehn.
Graphic design: Gösta Ohlsson.
Printing: Tryckeri AB Småland, Jönköping, 1987.
ISBN 91-532-0230-9.

Denna skrift kan rekvireras från Socialdemokraterna,
105 60 Stockholm. Telefon 08/14 03 00.

This booklet can be ordered from Socialdemokraterna,
S-105 60 Stockholm. Phone 08/14 03 00.